

31

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

וַיֹּאמֶר יְהוָה שְׂרָעֵךְ וּקְלֹטֵי
יָכֶךָ תַּעֲשֶׂה אִתּוֹ וּלְנֹדֶר לֹא
תֵצֵא:
וַיְדַבֵּר יי' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:
וַיִּקְרָא כֹכ יי'
לֹא יִחְלִימוּ וְלֹא יִיטִיר אֹתוֹ
וְכִּי בָרַע אֶזְרַע כְּשׁוֹב וְאִם יִדְמֹר
יִירָבֶה בְּהִקְמָה וְהָיָה הוּא
מִשְׁרָתוֹ יִיחֵזֶק לְהִירָשׁ:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

אב"י אמר אין לוקין על דא שבעה ימים. פשוט דהא אין לוקין
לדמר אביי אין לוקין דרמי קאמר אבל חדא לקי ואליבא
ד'רמי' חדא מיהא לקי אלאו שבעלות בשליש פ' כל שעה (פסחים דף
טז:) לשון רבי וכן מובא הסוגיא זו: **ש"א** אין ובין ביהרין. ואם
תאמר ואי זכין בהן בחייהן היכי מימר
אמון? לדמר בגמרא בזה מתכסר
אוליגין ירש לומר דר"ל אף בזה מתכסר
ולאו למסוקי בעלים אמר:

[illegible]

משום חמשה שמות תיובתא דאבי אמר ר' אבי גברא עוברין מיבעי ליה אלא פשיטא בחד גברא ותיובתא (א) אפיק (ב) הקטרת מקצתו ועייל קבלת הדם קבלת דמי אית ליה לתנא קמא לית ליה קשיא ל"א והא מדסיפא מ"א רבנן תיובתא דאבי תיובתא: **מתני'** הכהנים ממזמירין בשלהן איין הכהנים ממירין לא ברטאת ולא רבי יוחנן בן גורי מפני מה אין ממירין בבכור אמר לו ממזמנה לכהן ובכור מזמנה לכהן מה חטאת ואשם אין ממזמירין בו אמר רבי יוחנן בן גורי מה (א) לו אם אינו ממזמירין כהן בחייהו תאמר בבכור שוכין בו בחייו אמר לו (ב) נאמר יורהו הוא ותמורתו יהיה קודש היכן קדושה (ג) חמור הכהנים בעלים (ד) גמ' תנן התם (ה) בכור מום אף על פי שחוטש ומקדשין בו (ו) אחשה אמר רב נחמן מי שחט אלא בזמן הזה הואיל ואית ליה לכהן זכיה בגווי שותפות (ז) אבל בזמן שביית המקדש קיים כיון דחתה (ח) אין מוכרין אותו תמים חי איתביה רבא לרב נחמן מי אין שחוט לא אימת אלימא בזמן הזה מי איכא תם שביית המקדש קיים וקתי' (ט) גמי מוכרין אותו תמים חי יכיה בגווי' לא לעולם בזמן הזה (י) מי קתני מוכרין אלא הא גופא אחא אשמועינן (יא) דבזמן הזה גמי

ונשפאק מאל תהרינו דמדין בן נכר ויורקא כנן: וקפירין קבלה דהם
ממחייבי אקבלה דהם ואפילו הכי קא משיב ה' וקשיא לאביי: **בבב**
המיר צהן נתפסים בתמורה: **לא כהעטא ואשט**. שמתן לו ישראל שר
חוק בן אלף משעת הקטרת אימורין ואילין וזהו צדד ואמר כצרייתא
לו ישראל ועומא ומפרס הלא כהעטא גופא: **ממני מן אין**.
אין ישראל מתכפר בו: **כשם שאין הכהנים ממירין כהעטא ואשט**.
אין אינו ממיר **כהעטא ואשט**. כלומר דין הוא שאין הכהנים ממירין
קדושה חלה על ההקדש בבית הכהנים אף התמורה לא תחול אלא
בדבור אצל ישראל אם המיר בו נתפס קדושה שהרי בדבשות מיר
בזמן המקדש בין בזמן היה וביי משמע אם בית המקדש קיים מוכח
הוא דלא אורח ארעא לעשות סחורה בדבר שקרב ממנו למזבח ואי
היזקת ממין עד שיפול בו מוס ואכלנו בדבור [א] בזמן היה משום
יתנו לו מותר לאדמורין כצרייתא וצפ' לא פסילי במקדש
ואפי' עובד כוכבים מותר לאכלל הימנו אצל בתם שחוט בזמן הזה
למחברו חי: **אלא בזמן הוה**. דלא קאי להקדשה: **ואים לכן וזכיה**
ממני חי. דלת לכן וזכיה גביה אלא מהקטרת אימורין ואילין: **מי**
ממני דלאו בזמן היה בדומן הוא ליכא חס שחוט: **הא גופא קפ"ל**.
תמים חי דס"ד דלת דהו וזכיה עד שיפול בו מוס ולאו משום דמדין

דבֿרֿה פֿעשֿט אָווע. לבעל מוס לרמי קדשי בדק הבית דלמזבח לא
אָפֿשֿט לאַקרוֹויע דהא חביב (ויקרא כג) און סתמוּ מסה וגי: אַין
י. רצוי להספיק בעל מוס לבדק הבית: אלא. און ער דבֿרֿה בדק
הרי וז לבדק הבית: נרמ מנין. און אומר הרי עלי כֿבֿמה לומר בדק
הבית סמאָהּ להפֿריש בעל מוס תלמוד
דנדר וולנד והבי כז נמי דרירי דבֿרֿה
פֿעשֿט אָווע וולנד כלומר וכן לנדֿר:
לא ירשֿה אָלו קדשי מוכֿב. דשייכא
כֿהו רשאי: אַין לי אָלֿש נדר.
דנדר סמוּך ללא ירשֿה וואָסעמ דאָס
דנדר הרי עלי עולה לא ירשֿה בעלֿת
מוס: דבֿרֿה מנין. שאַין רשאי לומר
על בעלֿת מוס הרי וז למזבח: סלמוד
לומר דבֿרֿה. וולנד לא ירשֿה אָלו

מִדְרִישׁ נִדְבָה אֶשֶׁר תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ אִלּוּ
נִדְר לֹא יִלְהֶ: רַבִּי אֲמַר לֹא יִלְהֶ
שֶׁנֶּאֱמַר וּפְתוּחַ הַכְּתוּב מִדְרֶ: יִשְׂרָאֵל
יִקְרִיבוּ וְיִשְׁמְעוּ נִי יִקְדֶּשׁ מִזֶּמֶן כְּמֹנֶה
קִמָּח: וְיִקְדֶּשׁ אֵלֶּה אוֹתוֹ לְמֹאִי
אֶסֶה: כְּלוּמַר מִינֵה כוֹלֵה קִרָּה מִקֻּמַּת
לִדְרַשׁ דְּקָא דְרַשׁת אֵלֶּה נִדְבָה וְנִדְר:
אֶסֶה אוֹתוֹ: דְּכַמִּי (ס) נִדְבָה חֶשֶׁה
אוֹתוֹ לְמֹה לִי: אוֹתוֹ: נִדְבָה מִסּוּ
אֶתֶּה מִקְדֶּשׁ לְבִדָּק הַבֵּית כ״ו: טוֹבֵד
כֶּסֶף: אֶתֶּה עֶשֶׂה דִּלְמַחֲרִין וְהָא
אֶתֶּה מִקְדֶּשׁ תַּמְחִיטֵי דִישִׁי לֹא הִכָּא
מִכְלָל עֶשֶׂה וְעֶשֶׂה הוּא: לֹא נֶאֱמַר
כִּדְרִישׁ: כְּלוּמַר כִּהִיֹּא פֶרֶשֶׁה (ג):
לֹא אֲמַר: כְּלוּמַר הִי אֲמַר
הַקִּבֵּי״ס לֹא אֲמַר לֵהס יִשְׂרָאֵל דִּלְכֹּא
אִיכָּא הִכָּא דְלִי עֲבָרִי אֶתֶּה פֶרֶשֶׁה
עוֹבְרִין כֵּלָּא: אֲבָרִי כ״ו: הִנֵּחֲמִיס
כֶּסֶפֶט עוֹלָה: עַל לֹא שְׁכָלְלוּ:
הִקְטַרְטַת מוֹלֵה וְיִלּוּ מִקְדָּשׁ לֹא נֶעֱלִי
וְאֶשֶׁה אֵל חֲסִין מִפְּסֵה כִּרְפִּיּוֹתֵי נֶעֱלִי

[illegible]

קמא לית ליה. וקחשיב ה': **רישא רבנן**. כלומר רישא רבנן היא דלא **הכננים ממירים בשלשן**. קרבנות שהפריש הכהן ידו לעזמו אם בנו לו אם המיר בו הכהן אינו עושה תמורה על ידו דלא חזן לו פירוקא (אף אין אדם מתחייב בשלשן שאינו עול) **ולא כדכור**. שנתן יסי ממירין כדכור ודלא כולו דבדל הוא ומחייב הוא נומט לו ודאי פשיטא לן דלאני וזכה בהן אלא מהקטרת אימורין ואילך: מה נשאלת ואשם כו': **הוא ופחורו**. מקיש התמורה להקדש עצמו היכן הבעלים אבל בבית כהן לא חייבל לגמרי הלכך אין כהן ממיר ודושה על הכדור: **גמ'** **מוכרין אותו תמים ח**. השתא משמע דאין כהן לכהן חי ואחור כהן קריבני אבל שחוט לא דביין קדשים: **הוא הוא מוכרין אותו תמים חי** כהן לכהן בין [א] כהן לישראל בין מוס אין בו אלא איסור גזל שגול את הכהן ואם מביא כהן או לו (ב) כהן כדור בעל מוס יס (כל פסולי המוקדשים) כהן מחייב: **אין מוקדש בו**. כהן את האשם הממיר: **הוא: לא שנו**. דכתיב: **יכול ה**. ממיר דבזמן הזה נמי הוו הכדורות לכהנים: **אין מוכרין אותו כהן חס שחוט**. הא היו קדשים בחי: **מי קמני שחוט לא**. דמשמע מר מאי דקמני בדבריהם: גופה אינעריך לשמועין דמוכרין אותו מינה שחוט לא דהא בזמן הזה קמירי ובזמן הזה ליכא את שחוט: **כדכור**

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר אני אפיק (הקשרת מקלות) חלמ' ויכ' גי' רש"י חדא מינייהו: (ג) רש"י ד"ה לא נאמר ובי' נהיה פסחא אלא אמור בלאו הכי (אמור) [אמר] הקב"ה הפי' ואמר מ"ה לאו אמור אמור להם לישאל:

הגהות הגר"א

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]